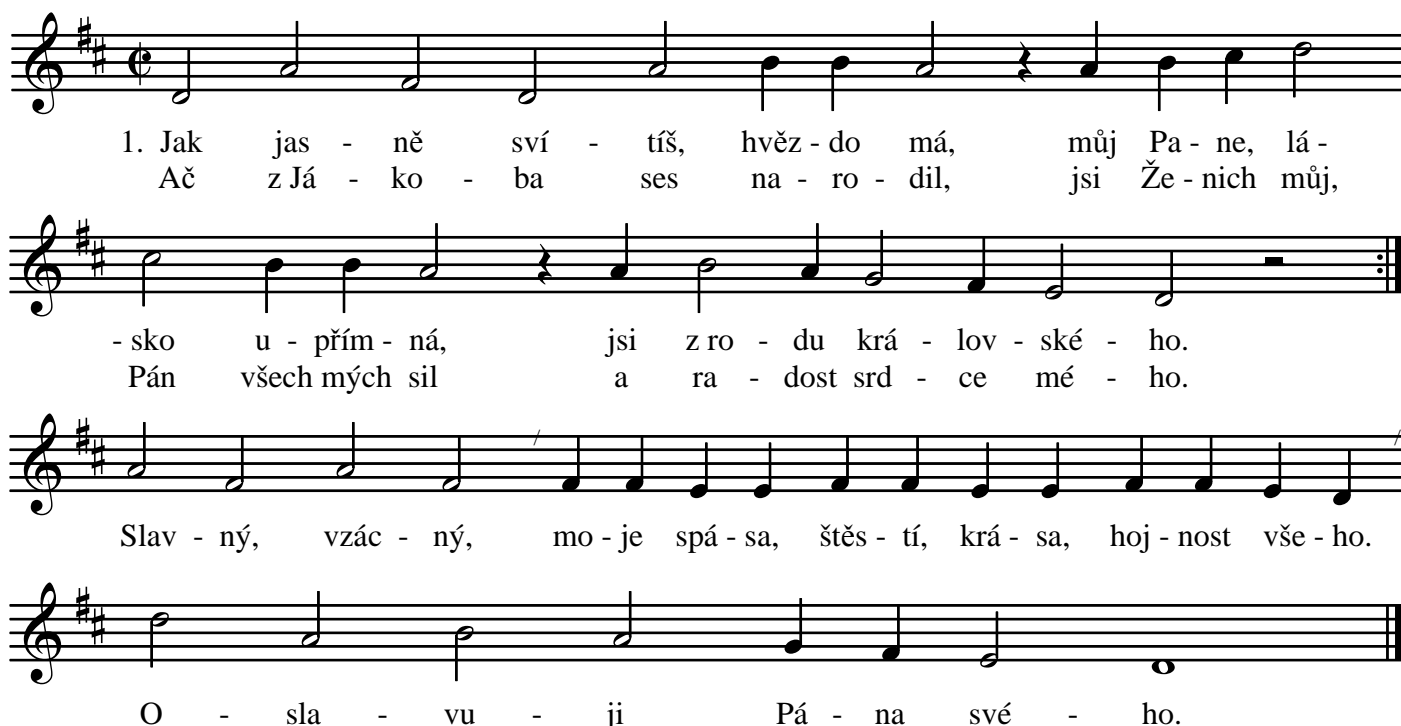

PÍSEŇ 0200

Jak jasně svítíš, hvězdo má

Philipp Nicolai 1599

1. Jak jas - ně sví - tíš, hvěz - do má, můj Pa - ne, lá -
Ač z Já - ko - ba ses na - ro - dil, jsi Že - nich můj,
- sko u - přím - ná, jsi z ro - du krá - lov - ské - ho.
Pán všech mých sil a ra - dost srd - ce mé - ho.
Slav - ný, vzác - ný, mo - je spá - sa, štěs - tí, krá - sa, hoj - nost vše - ho.
O - sla - vu - ji Pá - na své - ho.

2. Tys perla, jež se zjevila - Bůh chtěl a Panna povila hned nebeského Krále.
Jak příslib věčné radosti tvé slovo plné milosti zní v srdci neustále.
Milý, bílý květe z nebe, vítám tebe, sladká manno,
nad kterou nic není známo.
3. Žár lásky ve mně rozněcuj, chci zářit jako odraz tvůj, mé slunce nehasnoucí;
být jako dobrá ratolost, jen šířit slávu tvou a čest, nést plody navadnoucí.
Tebe z nebe stále čekám, vstříc ti spěchám, drahý Pane,
v tobě srdce odpočine.
4. Necht' harfa vydá zvučný tón, tak, aby oslaven byl on, jímž duše moje žije.
S ním hodlám celý život jít, jej milovat, jej vždycky ctít, mé srdce pro něj bije.
Plesám, jásám, k jeho chvále neustále vděčně pěji,
zpívám píseň o naději.
5. A nejvíc z toho radost mám, že u dveří už stojí sám můj milý, věrný, drahý.
Snad zítra, až se rozední, on řekne slovo poslední, moc hříchu skončí záhy.
Jistě, jistě, přijď již, Kriste, světlo čisté, nemám stání,
vyhlížím tě bez přestání.

Ph.Nicolai1599 / Bohuslav Vik